

af Ophalingsbeddingen har fundet Sted den 29de Oktober 1872, og at der netop i disse Dage er i Færd med at afgaa Indberetning til Statsrevisionen om denne Sag, og det derved fremkomne Resultat.

Svensson: Jeg skal ganske tiltræde, hvad nys blev ytret af den ærede Minister med Hensyn til Konto O., Bagervæsenet. Jeg skal derhos bemærke, at jeg for mit Bedkommende er aldeles overbevist om, at der ved Udarbejdelsen af Loven om Spillæg og Forhandlingerne om den ikke har kunnet være Spørgsmaal om Andet, end at hver Mand, der reiste paa Dagpenge, skulde have fulde Dagpenge. Naar man vil gjenemgaa Lovens Paragrafer, vil man finde, at der kun er Spørgsmaal om Indskrænkning af Dagpengebøbet, naar selve Reisen egentlig talt ophører, eller naar Bedkommende opholder sig i længere Tid paa eet Sted, da kan der nemlig være Tale om, at han kan indrette sig saaledes stadig, at Dagpengene paa Grund deraf kunne nedsættes. Og jeg vil gaa et Skridt videre end den ærede Minister. Jeg vil nemlig sige, at ifølge Loven er Ministeren ikke berettiget til paa nogen Maade at nedsætte Dagpengene for en Mand, der reiser; der er tilfået ham fulde Dagpenge, naar han reiser, og der kan ikke drages Noget fra. Jeg maa opfordre det ærede Udvalg til at udtale sig om, paa hvilken Paragraf i Loven det grunder den Paastand, som her er fremsagt. Jeg taler maasse ogsaa i denne Sag med mere Barme end nødvendigt, men det forekommer mig, at Sagen ikke er saa ubetydelig; thi, saaledes som Sagen staar, have vi en Udtalelse fra Statsrevisionen og en Udtalelse i samme Retning fra Landssthingets Udvalg, uden at der er nogen Leilighed til, at selve Thinget kan komme til at udtale sig. — Angaaende Marinens Brugsregnskab skal jeg gjerne være enig med det ærede Udvalg i, at Statsrevisionen har gjort sig megen Meilighed med at bringe Marinens Regnskaber til at stemme; men det er ikke lykkes. De stemme ikke, og — jeg har tidligere udtalt mig i den Retning — jeg tror aldrig, de ville komme til at stemme. Men hvad der er vist, er, at Marinens Brugsregnskaber have været gode, og at de have været paalidelige, og det er første Gang, saavidt jeg veed, at der er kommet saadanne Mangler frem i Marinens Brugsregnskab. Jeg tror, at Sagen ligger i, at Statsrevisionen netop ved at kaste sig over Pengeregnskabet og søge at faae Pengene til at stemme, har bragt det dertil, at man har negligeret Brugsregnskabet, og det er dog det vigtige, det er Hovedregnskabet, det er det, hvorpaa Alt grunder sig. Jeg tror derfor nok, at der er Grund til at undersøge, om det virkelig er Hovedmaalet, man skal trakte efter, at faae Pengeregnskabet til at stemme, eller om man ikke skal gaa den Vej, som er den naturlige, nemlig, efterat man har anvendt Pengene til at kjøbe Materialier for, at

holde Regnskab med, hvor disse Materialier blive af. Jeg kan med Hensyn til dette Spørgsmaal om Kullene ikke sige Andet, end at det er Noget, der har frapperet mig i allerhøjeste Grad. Jeg har været mange Aar ved Værftet, og jeg har aldrig kjendt til en saadan Misregning, og jeg maa sige, at, naar den ærede Minister og Statsrevisionen opgiver at finde Feilen, saa forekommer det mig, at hele Marinens Regnskab ikke er til nogen Verdens Nytte; thi er Regnskabet saaledes, at man ikke kan finde 10,000 Tønder Kul, saa er det virkelig et meget daarligt Regnskab. — Der er gjort forskjellige Forsøg, ogsaa i Anledning af Statsrevisionens Udtalelser, paa at bringe Regnskabet til at stemme, som det hedder, det vil sige, paa at bringe Pengeregnskabet til at stemme, og blandt Andet vil man saaledes rette en Uoverensstemmelse med Hensyn til nogen Vin, som er bleven borte, derved, at man indrømmer en Svindling af 3 pCt. Jeg anser det for en meget daarlig Maade at bringe Orden i Regnskabet paa. Det er ikke at faae Uoverensstemmelse i Regnskabet at beregne nogle Procenter om Aaret, der gaa bort. Det er akkurat paa samme Maade, naar man ved Marinens Regnskab, som skal være saa overordentlig nøjagtigt, lader 40,000 Rd. til 50,000 Rd. aarlig forsvinde som Driftsudgifter. Naar man saa nu spørger om, hvad et Skib koster, eller hvad et Arbejde koster, saa er der intet Menneffe, der veed det mere; thi man veed vel, at der er 47,000 Rd., som ere gaaede bort til Driftsomkostninger, men hvor Meget af disse 47,000 Rd. der gaar paa dette Arbejde, det er der Ingen, der veed. Jeg tror, at den Fremgangsmaade, at give en Resolution for, at der skal gaa nogle Procent bort paa en eller anden Bæse hvert Aar, er en meget uheldig Fremgangsmaade; thi det vil gjøre, at man aldrig lægger Mærke til disse Procent, som saaledes svinde bort. Det forekommer mig ogsaa, at der i Statsrevisionens Udtalelser om dette Punkt er noget høist Forunderligt, thi det synes, som om Statsrevisionen ikke veed, hvor disse Procent blive af. Statsrevisionen veed ikke rigtig, om Ministeren har givet Resolution eller ikke; men har end Ministeren med Hensyn til Vinen givet Resolution om, at der skal falde 3 Procent bort, saa maa det jo dog komme frem i Regnskabet, at der er 300 Potter Vin, som have kostet saa og saa Meget, der ere gaaede bort. Det kan saaledes være nemt nok at faae Forvalterens Regnskab til at stemme, men Pengeregnskabet vil ikke stemme dermed, naar Vinen er forsvunden. Jeg kan heller ikke se Andet, end at dette vil give Anledning til, at Forvalteren, naar der det næste Aar kun er een Procent Svind paa Vinen, vil komme i stor Forlegenhed, idet han da maasse vil have et Par Hundrede Potter Vin tilovers, som han ikke veed, hvad han skal gjøre med, medmindre han maasse skulde drikke dem selv. Hvad er naturligere, end